

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce V. S.**, zastoupeného opatrovníkem panem J. R., vyšším soudním úředníkem Krajského soudu v Praze, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2002, č. j. OAM-1302/VL-07-P06-2001, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 134/2003, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2004, č. j. 47 Az 134/2003 - 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2004, č. j. 47 Az 134/2003 - 25, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného (dále též „stěžovatel“) označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o udělení azylu žalobce sdělil, že důvodem jeho žádosti o udělení azylu je obava o život pramenící z vyhrožování ze strany soukromé osoby, u níž má žalobce dluh, který není schopen splácet. Dalším důvodem žádosti o udělení azylu je žalobcovo soužití s občankou České republiky a narození syna. Žalovaný

konstatoval, že postup ze strany fyzické osoby vymáhající po žalobci dlužnou částku nebyl motivován uplatňováním politických práv a svobod žalobce, ani jeho rasou, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo zastáváním určitých politických názorů. Cílem postupu soukromé osoby bylo získání dlužné částky od žalobce pod pohrůžkou násilí; takové skutečnosti však nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že soužití cizinců a občanů České republiky podléhá příslušným institutům zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, podle § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný sdělil, že při rozhodování vycházel ze zpráv Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za roky 1999, 2000, 2001 a z aktuálních verzí informací databáze ČTK; všechny tyto informace jsou podle žalovaného součástí spisového materiálu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2004, čj. 47 Az 134/2003 - 25, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno pro vady řízení a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že závěry žalovaného neodpovídají obsahu správního spisu, neboť správní spis neobsahuje zprávy o situaci v zemi původu žalobce, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí údajně vycházel. Soud konstatoval, že ve správním spise se nacházejí pouze první strany ze zpráv Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za roky 1999, 2000 a 2001. Tyto kusé a neúplné listinné podklady nezahrnují pasáže důležité pro posouzení žádosti žalobce z hlediska jím uváděných důvodů pro udělení azylu či pro posouzení existence překážky vycestování. Soud uvedl, že další v protokolu o pohovoru se žalobcem citované zprávy ve spise chybí zcela, a proto není možné přezkoumat správnost závěrů žalovaného opírajících se o zprávy o situaci na Ukrajině, z nichž jsou ve správním spise založeny jen první strany, resp. o zprávy, jež ve spise zcela chybí a které rovněž měly být podkladem pro rozhodnutí, jak bylo žalobci v závěru pohovoru sděleno a s nimiž měl mít možnost se seznámit. Soud nemohl přezkoumat žalobní námitku zpochybňující správnost závěrů žalovaného vzhledem k jednostrannosti informací obsažených ve zprávách o zemi původu žalobce, neboť uvedené podklady jsou neúplné, popřípadě ve správním spise zcela chybí. Proto Krajský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovanému uložil doplnění správního spisu o všechny v závěru protokolu o pohovoru citované zprávy a po zhodnocení skutkového stavu podle příslušných ustanovení zákona o azylu vydání nového rozhodnutí.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel soudu vytýká to, že shledal žalobu důvodnou z jiných důvodů, než které namítal žalobce, a sice z důvodu, že závěry stěžovatele nemají oporu ve správním spise. Žalobce však v žalobě namítl sice neúplně zjištěný skutkový stav ve správním řízení, nikoliv však pro nedostatek spočívající v neúplnosti zpráv o situaci v zemi původu jako listinných důkazů. Uvedené zprávy označil žalobce jako rámcové a nekonkrétní, avšak i tak hovořící o problému institucionální korupce a zneužívání moci ze strany vlád i místních státních orgánů a dosvědčující, že k bezvýchodné situaci v zemi původu mohlo dojít a pravděpodobně i došlo. Žalobce však požadoval, aby se stěžovatel spojil se státními orgány na Ukrajině a ověřil skutková tvrzení žalobce o pronásledování ze strany vyděračů. Stěžovatel namítá nezákonnost a nesrozumitelnost rozsudku, neboť soud shledal důvodnost žaloby v neexistujících žalobních důvodech a zašel tak v rozporu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nad rámec žalobních bodů. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že sám rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a rozsah dokazování byl v dané věci dán obsahem žalobcovy žádosti o udělení azylu; stěžovatel poukázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, sp. zn. 2 Azs 60/2003. Stěžovatel proto navrhuje zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2004, čj. 47 Az 134/2003 - 25, a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, když rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze, že absence zpráv o situaci v zemi původu žalobce ve správním spise znamenala v souzené věci důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu, že skutkový stav byl v rozporu se spisy nebo v nich neměl oporu anebo vyžadoval zásadní nebo rozsáhlé doplnění. V souzené věci uvedl žalobce jako důvod pro udělení azylu svou obavu o život z důvodu vyhrožování ze strany soukromé osoby vymáhající po žalobci dlužnou částku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše zmíněné zprávy o situaci v zemi původu žalobce nebyly s ohledem na žalobcova tvrzení v průběhu řízení o udělení azylu rozhodující pro vydané rozhodnutí, neboť stěžovatel v žádosti o udělení azylu ani netvrdil skutečnosti, které by byly ze zpráv ověřitelné či jimi zpochybnitelné. Jeho tvrzení v průběhu správního řízení se týkalo konkrétních osobních problémů s osobou, která jej vydírala. Žalovaný tak hodnotil tvrzení žalobce ve vztahu k zákonným podmínkám pro udělení azylu a neshledal je naplněnými, přičemž uvedené zprávy o poměrech v zemi na výsledek tohoto hodnocení neměly vliv. Nejvyšší správní soud konstatuje, že výrok rozhodnutí žalovaného má v odůvodnění dostatečnou a jednoznačnou oporu. Proto Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť uvedené zprávy neměly vliv na posouzení věrohodnosti stěžovatelova tvrzení a neměly vliv ani na rozhodnutí o existenci či neexistenci překážky vycestování. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že pokud žadatel o udělení azylu uvádí pouze problémy se soukromými osobami v zemi původu, je žádost o udělení azylu zjevně bezdůvodná a na žadatele se v takovém případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 - 51 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003 - 60). Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že absence zpráv o zemi původu žalobce ve správním spise (či jejich neúplnost) je procesním pochybením stěžovatele, které však vzhledem ke shora uvedenému nemělo vliv na rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu ani na rozhodnutí žalovaného o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná pro nesprávné posouzení právní otázky soudem prvního stupně, a proto kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil; současně věc vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu